

[Wilhelm]

snarere søstre – skal ikke kunne siges. Til sammenligning, som dog ikke uden videre kan overføres på et så enestående stort koncessionsområde som det danske, skal imidlertid anføres, at hvis de norske regler om arealafgifter havde været gældende for det danske koncessionsområde, så skulle staten i de sidste 12 år have haft 10 milliarder kr. i arealafgift fra DUC (1980-værdi) alene for Nordsøområdet eller godt 20 mia kr. for hele koncessionsområdet.

Foreløbig besvarelse (5/1 81):

Energiministeren (Poul Nielson):

Jeg har anmodet såvel bevillingshaverne i henhold til eneretsbevilling af 8. juli 1962 som tilsynet med bevillingshaverne om oplysninger til brug ved bevarelsen af spørgsmålet. Når svarene foreligger, skal jeg vende tilbage til spørgsmålet.

Spm. nr. 374

Til *indenrigsministeren* (19/12 80) af:

Henrik Toft (V):

»Vil ministeren udsende en orienteringskrivelse til kommunerne om, at de fra 1. august 1981 kan opfylde deres forpligtelse efter bekendtgørelse af 22. december 1977, § 7, stk. 3, om vederlagsfri forebyggende og behandlende tandpleje til en årgang børn under den undervisningspligtige alder på privatpraktiserende tandlægers klinikker, hvor kommuner ellers skulle investere i udvidelse af deres skoletandklinikker?«

Begrundelse

Med de økonomiske rammer, der fra ministerens og regeringens side er lagt for kommunernes udgifter i de nærmeste år, er det naturligt, at de leder efter alle mulige besparelsesmuligheder. Nogle af dem er derfor interesserede i at opfylde deres forpligtelse om tandbehandling til førskolebørnene uden at skulle investere i en udvidelse af deres skoletandklinikker. Hermed kunne kommunerne samtidig tilgodese mange forældres ønske om at kunne ledsage deres børn til behandling hos familietandlægen.

Besvarelse (30/12 80):

Indenrigsministeren (Henning Rasmussen):

Som det allerede kom til udtryk i regeringens lovforslag på børnetandplejeområdet i foråret 1980, stiller indenrigsministeriet sig positivt i bestræbelserne på at lette det øjeblikkelige udgiftspress på kommunerne.

Efter dette lovforslag såvel som efter den senere vedtagne lov om ændring af lov om børnetandpleje kan kommuner fortsat opfylde deres forpligtelse efter børnetandplejeloven til at yde vederlagsfri forebyggende og behandlende tandpleje til børn ved aftale med privatpraktiserende tandlæger, når særlige grunde, jfr. lovens § 2, taler herfor. Dette gælder også for så vidt angår småbørntandplejen.

Indenrigsministeriet har på baggrund af en konkret foreliggende sag under overvejelse at orientere samtlige kommuner om mulighederne for dispensation vedr. småbørntandplejen.

I disse overvejelser indgår, at hvis kommunerne – herunder for så vidt også kommuner, der har etableret børnetandplejeklinikker – skønner, at inddragelse af småbørnene under den kommunale børnetandpleje vil kræve væsentlige investeringer, f.eks. i form af udbygning af børnetandplejeklinikker, vil dette forhold kunne begrunde en dispensation for så vidt angår småbørntandplejen. Det samme gælder, hvis en langsigtet vurdering af den eksisterende kapacitet på de kommunale børnetandplejeklinikker måtte føre til, at den eksisterende kapacitet som følge af en forbedret tandsundhedsstatus gennem systematisk forebyggende tandpleje på længere sigt skønnes tilstrækkelig.

Også udviklingen i befolkningstallet (de mange steder konstaterede dalende fødselstal) kan i denne forbindelse indgå i den enkelte kommunes langsigtede vurdering af ressourcebehovet i børnetandplejen.

Kommuner, der har etableret kommunale børnetandplejeklinikker, bør ved overvejelser om eventuel dispensation for så vidt angår småbørnene endelig være opmærksomme på, at der kan være et øget administrativt arbejde forbundet med at skulle forvalte børnetandplejen efter 2 administrative systemer.

Det skal understreges, at »delvis dispensation« for så vidt angår småbørnene må kræve en dispensationsgodkendelse fra amtsrådet efter lovens § 2 allerede af den grund, at dette er en forudsætning for, at tandbehandling hos de privatpraktiserende tandlæger